

# Arany Júlia

Világszerte Nr. 1

Abby Green

**A sejk és a táncosnő**

Lynne Graham

**Felcserélt lányok**

Kim Lawrence

**A bosszú angyala**

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Abby Green, 2016 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018

Eredeti címe: Awakened by Her Desert Captor (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• Magyarra fordította: Kiss Gábor

© Lynne Graham, 2016 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018

Eredeti címe: The Sicilian's Stolen Son (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• Magyarra fordította: Szabó Júlia

© Kim Lawrence, 2015 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018

Eredeti címe: The Sins of Sebastian Rey-Defoe (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• Magyarra fordította: Kiss Gábor

Nyomtatásban megjelent: az ARANY JÚLIA 44. számában, 2018

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-464-6

• Kép: Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2018

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-488-5569; e-mail cím: harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

[www.harpercollins.hu](http://www.harpercollins.hu)

Az e-book formátumot előállította:

**BOOK&walk**

[www.bookandwalk.hu](http://www.bookandwalk.hu)

Abby Green

# **A sejk és a táncosnő**

# 1. FEJEZET

*Hat hónappal korábban*

Sylvie Devereux csüggedten felsóhajtott, miközben felhajtott az udvarház széles kocsifeljáróján. Csak a féltestvére miatt vállalta azt az áldozatot, hogy meglátogassa az apját és a mostohaanyját. Sophie-ért még ezt is érdemes vállalni.

A hatalmas épület teljes pompájában ragyogott, és a kertben felállított rendezvénysátorban a zenekar klasszikus dzsesszt játszott. Grant Lewis évente megrendezett nyári partija a londoni társaság egyik legfontosabb eseménye volt, és a felesége, Catherine – Sylvie gyűlölt mostohaanyja – vállalta mindig a védnökségét.

Egy törekeny alak tűnt fel a bejáratnál. Sophie izgatott örömkialtással szaladt oda a nála hat évvel idősebb féltestvérehez. Sylvie nevetve átölelte a szép, szőke lányt, és tréfásan megkérdezte:

– Mit jelentsen, hogy így örülsz nekem?

Sophie kiszabadította magát az ölelésből, és elhúzta a száját.

– Anya mostanában még rosszabb, mint különben, egyszerűen rám akar tukmálni minden szóba jöheto férjjelöltet. Apa pedig megint elsáncolta magát a dolgozószobájában, ezúttal egy sejjkel. Szörnyű ember, de fantasztikusan néz ki. Kár, hogy nem...

– Hát itt vagy, Sophie!

Sylvie mostohaanyja lépett ki az ajtón, a házból kiszűrődő fény keretbe fogta Catherine Lewis elegáns alakját és tökéletesen fésült, szőke haját.

Lekicsinylően szemügyre vette Sylvie-t.

– Hát eljöttél? Nem tudtuk, hogy egyáltalán számíthatunk-e rád.

Ami azt jelentette, remélték, hogy nem jön.

Sylvie mosolyt erőltetett az arcára. A maga huszonnyolc évével már nem érhatték meglepetések.

– Örülök, mint mindig, ha látlak, Catherine.

Az asszony vonakodva félreállt, és beinvitálta a mostohalányát a házba.

– Apád épp az egyik vendégünkkel tárgyal, de hamarosan befejezi.

Catherine visszatért a fényesen megvilágított előcsarnokba, de nem bírta ki, hogy ne tegyen kritikus megjegyzést a mostohalánya ruhájára.

– Átöltözhetsz Sophie szobájában, ha gondolod – mondta hűvösen. – Feltételezem, hogy egyenesen Párizsból jössz az egyik... show-ról.

Így volt. Sylvie egy délelőtti előadáson lépett fel, és csak a vonaton öltözött át.

A fáradtsága most elszállt, és kihívó mozdulatot tett a csípőjével.

– A ruha az egyik rajongóm ajándéka – közölte negédes hangon. – Tudom, milyen fontos neked, hogy a vendégeid kicsípjék magukat.

Valójában a ruha Sylvie lakótársáé, az elragadó Giselle-é volt. A lány direkt azért kérte kölcsön, mert tudta, milyen hatással lesz Catherine-re. Természetesen gyerekes dolog, de nem tudott ellenállni a kísértésnek.

Ebben a pillanatban nyílt a dolgozószoba ajtaja, és Sylvie követte a mostohaanyját, hogy üdvözölje az előcsarnokba kilépő apját. Kíséretében megpillantotta a legfantasztikusabb férfit, akit valaha látott. Az arca kemény és szögletes, a tekintete hűvös, a szemöldöke sűrű – ez az ember nem ismer se türelmet, se kíméletet.

Sophie tehát róla beszélt.

Áradt belőle a tekintély, a hatalom... és a szexualitás. Sylvie szemügyre vette világosszürke öltönyét, sötét nyakkendőjét, fehér ingét, rövid, fekete haját és sötét szemét...

A két férfi most ránézett. A lánynak nem kellett hosszan tanulmányoznia az apja arcát ahhoz, hogy tudja, szomorúság, csalódottság és fáradtság tükröződik rajta.

– Örülök, hogy eljöttél – üdvözölte halkán a lányát.

Sylvie felvillantotta sugárzó mosolyát.

– Apa... jó, hogy látlak.

A férfi futólag megpuszilta, de nem nézett a szemébe. A régi sebek még fájtak, de Sylvie megpróbálta titkolni, ahogy mindig.

Csak most mertte tekintetét az idegenre emelni.

– És ön kicsoda? – kérdezte kacéran.

– Bemutathatom neked Arkim al-Sahidot? – szólalt meg udvariasan Grant Lewis. – Fontos üzleti tárgyalásokat folytatunk.

A név ismerősnek tűnt, noha Sylvie nem tudta, honnan. Kezet nyújtott.

– Örülök, hogy megismertem. De nem unalmas egy partin üzletről beszélni?

Bátran közelebb lépett a férfihoz, aki végre megfogta a kezét. A lány ujjai szinte eltűntek hatalmas tenyerében.

Az idő mintha megállt volna. Sylvie teste bizseregni kezdett, ismeretlen érzések ébredtek benne. Forróság öntötte el, és furcsa gyöngeség. Ellenállhatatlanul vonzotta valami az idegenben, ugyanakkor megszólalt a fejében a vészcsengő.

Zavartan elhúzta a kezét, és hátrább lépett.

– Én is örülök, hogy megismertem.

A férfi hangja mély volt, és enyhe amerikai akcentussal beszélt. Összeszorította a száját, kurtán szemügyre vette a lányt, és a részéről ezzel elintézettnek tekintette a dolgot.

Sylvie egyszeriben olcsónak érezte magát. Ráébredt, milyen rövid a ruhája, a felsőrész pedig veszélyesen szűk. Túl sokat mutat magából. Hosszú, vörös hajával meg még közönségesebbnek tűnhet.

Persze revütáncosként keresi a pénzét, a fellépésein alig van rajta ruha, nem finnyáskodhat. Fokról fokra megtanulta legyőzni veleszületett féltékenységét, és megacélozta magát. De az idegen másodpercek alatt átlátott az álcáján.

Szerencsére Sophie a nővére segítségére sietett, belekarolt az apjába, és szelíden figyelmeztette:

– A vendégek biztosan nem értik, hol maradsz ilyen soká.

Sylvie némán nézte, ahogy az apja, a mostohaanyja és a húga a nyugtalanító idegennel – aki pillantásra sem méltatta őt – elindul kifelé. Követte őket.

Egy idő múlva Sylvie arra vágyott, hogy egyedül legyen, elmeneküljön a vendégek meg a mostohaanyja és az apja kritikus pillantásai elől.

Megkönnyebbülten fedezett fel a kert végében álló pavilon közelében egy nyugodt szegletet, ahol egy patak csordogált. Leült a partjára. Fellélegzett, amikor végre lerúghatta a cipőjét, és a lábát bedughatta a hűvös vízbe.

Amikor felpillantott a holdra, hirtelen megérezte, hogy nincs egyedül. Körülnézett, és észrevett egy magas, sötét alakot, amint az egyik fának dőlt.

A pulzusa meglódult.

– Ki az?

A férfi kivált az árnyékból.

– Pontosan tudja, hogy ki vagyok.

Sylvie gyorsan felállt, és visszabújt a cipőjébe. A magas sarok mélyen belesüppedt a puha talajba, ezért egy kicsit megingott.

– Mennyit ivott? – kérdezte megvetően az idegen.

Sylvie-t dühítette az igazságtalan feltételezés.

– Egy üveg pezsgőt, ha tudni akarja. – Valójában egy csöpp alkoholt sem fogyasztott, mert az elhúzódó légcsőhurutja miatt még mindig antibiotikumot szedett. – Tájékoztatásul közlöm, azért jöttem ki, hogy egyedül legyek, tehát tartsa meg magának az arrogáns megjegyzéseit.

Büszkén faképnél akarta hagyni Arkim al-Sahidot, aki olyan közel állt hozzá, hogy csak ki kellett volna nyújtania a kezét, hogy megérintse. És a férfi pontosan ezt is tette, amikor a sarok úgy

beesüppedt a puha földbe, hogy Sylvie veszedelmesen megingott.

Elkapta a lányt, aki elvesztette az egyensúlyát, és egy halk sikollyal Arkim acélkemény mellkasának dőlt.

Hirtelen elfelejtette, miért is akart elmenni.

– Mondja csak, mindenkit utál első látásra, vagy csak engem? – kérdezte zihálva.

A holdfényben látta, hogy a férfi gúnyosan elmosolyodik.

– Ismerem jól, hiszen épp elégszer láttam Párizsban a plakátokon.

– Ez egy évvel ezelőtt lehetett az új műsor premierje előtt.

De azok a plakátok nem az igazi Sylvie-t mutatták. Azért őt választották a fotózásra, mert teltebb volt a többi lánynál. Pedig általában sokkal kevesebbet mutatott magából, mint a többi táncosnő.

Most el kellene húzódnia a férfitől. Miért nem teszi? És a pasas meg miért nem engedi el? Nyilván azokhoz a fennkölt erkölcsprédikátorokhoz tartozik, akik felizgatják magukat, ha egy nő a show-businessben dolgozik.

A legjobban az bosszantotta, hogy Arkim al-Sahid elhamarkodottan tört pálcát felette. Sylvie gúnyosan felvonta a szemöldökét.

– Megerősítette az előítéleteiben, hogy most előben lát?

A férfi tekintete a mellére siklott.

– Tagadhatatlan, hogy most... meglehetősen sokat mutat magából. – Sylvie szemébe nézett. – Ezért abból indulok ki, hogy máskor is ilyen szabados.

A lány kiszabadította magát Arkim szorításából, és ellökte magától. Olyan dühös volt, hogy úgy döntött, megmondja neki a véleményét, mielőtt faképnél hagyja.

– Rosszul vagyok a magához hasonló alakoktól! Bíraskodnak anélkül, hogy fogalmuk lenne, miről beszélnek. – Sylvie a férfi mellkasába fúrta az ujját. – Tudnia kéne, hogy a L'Amour Revue a világ egyik legigényesebb táncosshow-ja. Világklasszis művészek vagyunk, nem pedig olcsó sztriptíztáncosnők.

– Ennek ellenére levetkőzik.

– Nos, igen...

Sylvie-nek a fellépése során nem kellett teljesen levetkőznie. Túlságosan nőies idomai voltak, és Pierre szívesebben küldött lapos mellű lányokat a színpadra. Esztétikusabbnak találta őket.

Arkim al-Sahid megvetően elmosolyodott, majd azt mondta:

– Nem érdekel, hogy anyaszült meztelenül lép-e fel, vagy sem. Nincs mit mondanunk egymásnak.

Azzal sarkon fordult, és faképnél hagyta a lányt.

Noha tulajdonképpen nem kellett volna izgatnia, mit gondol róla, Sylvie hihetetlenül dühös volt rá. Mit képzelsz ez az öntelt fickó?

Anélkül, hogy belegondolt volna, kikiabálta magából a véleményét, a szitokszavak gyógyírként hatottak a lelkére.

Arkim al-Sahid megtorpant, és lassan megfordult.

– Tessék?

Az arca olyan fura volt, hogy Sylvie tiszta szívből felkacagott. Nem hagyja, hogy megfélemlítsék.

– Azt mondtam, hogy maga egy beképzelt, öntelt majom.

Arkim al-Sahid veszélyesen lassan megindult visszafelé. Az elegáns öltöny ellenére ugrásra készülő fenevadnak tűnt. Sylvie akaratlanul hátrálni kezdett, míg valami keménynek nem ütközött.

A pavilon!

Arkim fenyegetően megállt előtte, mindkét kezével a falnak támaszkodott, és csapdába ejtette a lányt. Sylvie szíve a torkában dobogott, a bőre bizsergett. Egzotikus illat áradt a férfiből – tele ígéretekkel és veszéllyel...

– Bocsánatot kér?

A lány megrázta a fejét.

– Eszemben sincs.

Arkim másodpercekig nem szólt semmit.

– Tulajdonképpen igaza van...

Sylvie alig mert levegőt venni. A férfi kér elnézést tőle?

– Igen?

Arkim bólított, majd az egyik ujját végighúzta a lány arcán egészen meztelen válláig.

A lány úgy kapkodta a levegőt, mintha lefutotta volna a maratont. Még egyetlen férfi sem volt rá ilyen hatással.

– Igen – felelte halkán Arkim. – Öntelt vagyok. Talán segíthetne abban, hogy megváltozzak.

Mielőtt Sylvie válaszolhatott volna, a férfi magához húzta, az ujjait belemerítette a hajába, és megcsókolta.

A lány úgy érezte, mintha másodpercek alatt nulláról százra gyorsított volna. A csók elsöprő hatással volt rá. Mielőtt észbe kapott volna, a nyelvük már erotikus táncra kelt egymással. Eszébe sem jutott, hogy védekezzen, sőt élvezte, amit a férfi művelt vele. Pedig ez egyáltalán nem volt jellemző rá.

Átkarolta Arkim nyakát, és lábujjhegyre állt, hogy még közelebb legyen hozzá. Remegett a vágytól és a kéjtől. Érezte, ahogy a férfi letolja a ruháját a válláról. Valami vadság, gátlástalanság ébredt fel benne, amikor Arkim elszakadt a szájától, és a vállát kezdte csókolgatni.

Magáról megfeledkezve hátrahajtotta a fejét, és lehunyta a szemét. A hűvös éjszakai levegő meztelen testét cirógatta.

– Arkim... – sóhajtotta.

Jelentéktelen mellékkörülménynek tűnt, hogy nem is ismeri a férfit. Azt akarja, hogy hagyja abba, vagy azt, hogy folytassa?

Arkim rászegezte sötét szemét, és megfosztotta az utolsó tiszta gondolatától is.

– Pszt... Sylvie, szeretném megérinteni.

Ahogy kimondta a nevét, a lány végleg megadta magát. A következő pillanatban a combján érezte Arkim kezét, a lába között. Felemelte a ruhája szegélyét. Ilyen bizalmasan még egyetlen férfi sem érintette meg, mert Sylvie valójában senkit sem engedett közel magához. Csodálatos volt.

Önként széttárta a combját, és látta, ahogy Arkim elmosolyodik, de nem diadalittasan vagy számítóan, hanem vágyakozva.

Aztán előrehajolt, és megcsókolta Sylvie meztelen mellét, majd becézgetni kezdte a bimbót. A lány testét hullámokban járta át a kék, az öle nedves lett, és fájdalmas húzást érzett.

Kábán kapaszkodott Arkimba, miközben a férfi a szájával, a nyelvével és a kezével felfedezte a testét. Most már ott érezte mélyen magában az ujját, és ez olyan hihetetlen volt, hogy nem bírta tovább.

– Nem tudom... Mit művel...?

Képtelen volt folytatni. Kiürült a feje, csak érzései voltak. Még ha maga az ördög tartja is a karjaiban, most a mennybe repítette őt...

Sylvie száján nem jött ki egyetlen hang sem, nekipréselte magát a férfinak, és hozzádörgölözött...

Arkim váratlanul szünetet tartott. A nyakkendője elcsúszott, a haja összekócolódott. A holdfényben rémülten meredt a lányra, mintha annak két feje nőtt volna. Aztán olyan hirtelen engedte el és hőkölt vissza, hogy Sylvie majdnem elesett.

– Mi az ördög...? – Arkim hátrálni kezdett. – Soha többé ne gyere a közelembe! – mordult rá, és a kerten át elindult a kivilágított ház felé.

### *Három hónappal korábban*

Sylvie sosem gondolta volna, hogy ilyen hamar viszontlátja a richmondi udvarházat. Általában el tudta kerülni ezeket a látogatásokat, mert a húga a család londoni apartmanjában lakott.

Ám az túl kicsi volt ehhez az eseményhez. Sophie eljegyzését ünnepelték – Arkim al-Sahiddal.

Sylvie még mindig hallani vélte a húga izgatott hangját, amikor néhány nappal ezelőtt felhívta.

– Minden olyan gyorsan történt...

Semmi sem tudta volna rávenni Sylvie-t, hogy a sokkoló este után ilyen hamar visszatérjen a szülői házba, de nem hagyhatta, hogy a húga Catherine mesterkedéseinek a játékszere legyen.

Vagy annak az arabnak.

Akire az óta a bizonyos este óta gondolni sem akart, mert gorombán elküldte őt... Beleborzongott az elképzelésbe, hogy viszontlátja.

A megalázó közjáték mintha csak tegnap történt volna. Pontosan emlékezett a férfi megvető hangjára: „Soha többé ne gyere a közelembe!”

A mostohaanyja éles, kurta parancsszavai, ahogy a sajnálatra méltó alkalmazottakat utasítgatta, elhessegették Sylvie borús gondolatait.

A homlokát ráncolva a mosdókagyló fölé hajolt, és megnézte magát a tükörben. Még mindig égette a szégyen, amikor eszébe jutott, hogy Arkim al-Sahid egyszerűen otthagya őt – félig lehúzott bugyival, csupán egy pár magas sarkúban. És szó sincs róla, hogy a férfi erőszakoskodott volna!

Mert ő lelkesen és mohón vetette bele magát a szerelmi játékba. Alig várta...

Hogy tehetett ilyet? Sylvie dühös volt magára. Csak Sophie miatt van most itt, nem azért, hogy felfrissítse az emlékeit. Nagyot sóhajtva megfeszítette a derekát, és szemügyre vette a külsejét. Még gondolni sem szeretett arra a szexi arany laméruhára, amelyet azon az estén viselt. Most a kis feketében, a magas sarkúban, a haját szigorú kontyba tűzve, a finom sminkkel elegánsan visszafogottnak tűnt.

Sylvie végül méltóságteljesen besétált a nagy ebédlőbe, ahol a jól megpakolt búféasztalt felállították. A szeme sarkából rögtön észrevette Arkim al-Sahidot, aki most is nagyszerűen festett. Természetesen tudomást sem vesz róla, és nagy ívben kerülni fogja. Ami nem egyszerű feladat, mert feltétlen négy szemközt akart beszélni Sophie-val.

Úgy tűnt, az estének sohasem lesz vége. Sylvie fesztelenül csevegett a vendégekkel, de újra és újra megborzongott, mert ösztönösen érezte, hogy valaki figyeli. De amikor feltűnés nélkül körülnézett, senkit sem tudott felfedezni.

Mivel nem találta Sophie-t, a keresésére indult. Talán az apjuk dolgozószobájában van. Óvatosan kinyitotta az ajtót, de csak a könyvekkel megpakolt tölgyfa polcokat és a kandallót látta, amelyben már majdnem leégett a tűz.

A meleg és a nyugalom csábító volt, belépett, és becsukta maga mögött az ajtót.

Mozgásra lett figyelmes a kandallónál álló, magas támlájú fotel mögött.

– Soph? Te vagy az?

A húga régebben is gyakran bújt el itt, és Sylvie megértően elmosolyodott.

De amint kiderült, nem Sophie volt az, hanem egy sötét alak, aki most felemelkedett a fotelból. Sylvie önkéntelenül visszahőkölt.

– Csak azt ne képzeld, hogy téged kerestelek! – jelentette ki jeges hangon, és menni készült. – De ha már itt vagy, mondok neked valamit.

A férfi karba fonta a kezét.

– Hallgatlak.

Mintha egy márványszobor állna előtte. Idegesítette Sylvie-t, hogy Arkim milyen könnyen ki tudja hozni a sodrából. Merev léptekkel a kandallóhoz ment, és a fotel háttámlájára tette a kezét, amelyben a férfi ismét helyet foglalt.

Mint annak idején, most is elegáns, háromrészes öltönyt viselt, és megvetően nézett a lányra.

– Kit akarsz becsapni? – kérdezte gúnyosan. – Vagy talán elő akarod adni, hogy mi rejtőzik a tisztesség álarca mögött?

Sylvie-t elöntötte a harag.

– Először fel sem fogtam, hogy mit tervezel. Most már tudom. Az apád a leghírhedtebb amerikai pornóbárókhoz tartozik, és te nem csinálsz titkot abból, hogy túlszárnyaltad, és felépítetted a saját birodalmadat. Még a nevét is eldobtad.

Arkim összehúzta a szemét.

– Amint magad is mondtad, kedvesem, ez nem titok.

Sylvie nem ilyen válaszra készült.

– Nem...

– És?

A lány nyelt egyet.

– Csak azért akarod feleségül venni a húgomat, hogy társadalmilag elfogadott légy. De Sophie ennél sokkal többet érdemel. Például szerelmet...

Arkim gúnyosan felnevetett.

– Álomvilágban élsz? Mióta házasodunk szerelemből? A húgod csak nyerhet a kapcsolatunk által, mindenekelőtt élethosszig tartó anyagi biztonságot és megbecsülést. Nem úgy tűnt, mintha boldogtalanná tenné az eljegyzésünk. Az apád biztos jövőt kíván neki... ami nem csoda, tekintve, mi lett az idősebbik lányából.

Hidegen nézett Sylvie-re. Meglepő, hogy a férfi milyen gyorsan átlátta a helyzetet.

– Kedvesem – folytatta Arkim. – Se vak, se gyengeelméjű nem vagyok. Az apád két legyet akar ütni egy csapásra. Itt az eszményi lehetőség, hogy jó üzletet kössön, és egyidejűleg a lánya jövőjét is biztosítsa. Nem titok, hogy a pénzügyi válság nehéz helyzetbe hozta.

Jó üzlet? Sylvie émelygett. Természetesen tudta, hogy az apja komoly veszteségeket könyvelt el, de azzal is tisztában volt, hogy a mostohaanyja van e mögött az eljegyzés mögött. Mindig is úgy tartotta, hogy a nőknek gazdag férjet kell fogniuk. Kétségkívül meggyőzte Grant Lewist arról, hogy Sophie és Arkim al-Sahid házassága garantálja számukra a biztos jövőt.

Sylvie igyekezett összeszedni magát.

– Sophie nem a megfelelő lány neked, és te biztosan nem vagy az igazi a húgom számára.

Arkim egy pillanatig fürkésző tekintettel méregette Sylvie-t.

– Tökéletes jelölt – jelentette ki. – Fiatalkor, szép és intelligens. Tanult. És mindenekelőtt igazi hölgy.

Ez talált.

Sylvie védekezően felemelte a kezét.

– Fejezd be, hogy sértegetsz! Azért ítélsz el, amit csinálok, de ez a munkám.

– És mégis mit csinálsz? – kérdezte gúnyosan a férfi.

Sylvie ökölbe szorította a kezét.

– A múltkor nagyon úgy tűnt, hogy nem zavar.

Furcsa, de Arkim elvörösödött, mintha pofon vágta volna.

– Nem fog megisméltódní. – Az arcán a megvetés mellett mintha fájdalom tükröződött volna.

Álljon bosszút ezen az arrogáns fickón? Vajon mikor veszíti el az önuralmát? Sylvie csábos léptekkel megkerülte a fotelt, Arkim fölé hajolt, és az ölébe ült.

A férfi mély lélegzetet vett, a szeme megvillant, aztán megragadta a lány karját.

– Mi az ördögöt művelsz?

– Be szeretném bizonyítani, hogy képmutató alak vagy, Arkim al-Sahid.

Ezekkel a szavakkal hozzásimult, és szenvedélyesen megcsókolta.

Aztán már nem tudott gondolkozni, csak azt érezte, hogy a férfi teste megfeszül, és izgalmának kemény bizonyítéka a hasának préselődik. Ennyi nem elég? Sylvie diadalmasan gondolt a három hónappal ezelőtti estére, amikor Arkim ellökte magától. Most vágyakozva a férfihoz dörgölőzött. A férfi elengedte a karját, és simogatni kezdte, miközben tovább csókolta.

Sylvie számára megszűnt létezni a világ. Csak ők ketten voltak, senki más.

De hirtelen történt valami. Arkim elhúzódtól tőle.

A lány zihált, amikor eltolta magától.

A férfi lekicsinylően elmosolyodott.

– A húgod eljegyzésének estéjén akarsz elcsábítani, de én nem játszom ezt a játékot. Hát semmitől sem riadsz vissza?

Sylvie hirtelen megborzongott. A férfi jeges tekintetétől kihűlt benne a szenvedély. Mi ütött belé, hogy megcsókolta Arkimot? Mit akart bizonyítani?

Zavartan megrázta a fejét.

– Nem így van. Sosem tennék olyat, amivel fájdalmat okozok Sophie-nak.

Arkim megvetően dörmögött valamit, amikor kopogtak az ajtón, és belépett valaki.

– Elnézést a zavarásért, Mr. Al-Sahid, de mindent előkészítettünk az eljegyzés kihirdetéséhez. Sylvie megkönnyebbülten állapította meg, hogy ő nem látszik a fotelban.

Arkim kurtán bólintott.

– Máris jövök. – Amikor az ajtó újra becsukódott, vádló pillantást vetett a lányra. – Az lenne a legjobb minden érintett számára, ha most elmennél, nem gondolod?

## 2. FEJEZET

*Jelen – a meghíúsult esküvő napja*

Arkim al-Sahid dühösen nézte elegáns irodájának ablakából London sziluettjét. Az elmúlt hét kész rémálom volt. Még most sem tudott tisztán gondolkozni. Hat hónap alatt kétszer – nem, háromszor, ha a felejthetetlen templomi fellépését is hozzászámolja – találkozott Sylvie Devereux-vel, és minden alkalommal elveszítette az önuralmát.

Most megbűnhődik ezért a lány! Jobban, mint valaha gondolta volna.

Arkim tombolt a dühtől. Neki kell viselnie a következményeit annak, hogy a lány a felső tízezer elkényeztetett tagja, aki nem viseli el a visszautasítást, és pusztán féltékenységből megtorpedózta a hűgával kötendő házasságát.

Miért furdalja akkor őt a lelkiismeret? Mert képtelen volt ellenállni Sylvie közszemlére tett bájainak. Az első perctől küzdött ellene, amikor Grant Lewis házában először találkoztak.

Arkim még most is látni vélte maga előtt a lányt. Elég volt megrebegtetnie a szempilláját, és ő, a fagyos sejk nyomban elgyengült. Egyetlen pillantás a kifürkészhetetlen szemekbe – az egyik zöld, a másik kék –, és máris a rabja lett. A pokolba!

A csodaszép arcot a kis rendellenesség még titokzatosabbá tette. Magas arccsontok, egyenes orr és csábítóan érzéki száj.

Arkim összepréselte az ajkait, és kinézett az ablakon, hogy elhessegesse az emlékeket.

A gyengeségének súlyos következményei lettek. A Sophie Lewisszal tervezett esküvője meghíúsult. És ezzel valószínűleg a jelentős befektetése is Grant Lewis konszernjébe. Az üzlet elvesztése nem okoz komoly veszteséget a pénzügyi birodalmának, de az imázsát ért kár jelentős.

A hét folyamán a munkatársai próbálták megnyugtatni az aggódó ügyfeleket, és eloszlatni a kételyeket. Pillanatnyilag a részvényeik és az értékpapírjaik zuhantak.

A bulvársajtó persze felkapta a hírt, a résztvevőket kaján jelzőkkel illették: a szenvedő apa, a botrányhős lány, aki féltékenységből bosszút állt, az édes, ártatlan menyasszony – az áldozat – és a társadalmi státuszra áhítózó, semmitől vissza nem riadó, becsvágyó anya.

Plusz Arkim, a világ egyik leggazdagabb emberének a fia, a nemzetközi pornóipar hírhedt köreiből.

Saul Marks, az apja kicsapongó életet élt Los Angelesben, és Arkim tizenhét éves kora óta nem látta őt. Akkor megfogadta, hogy az anyja nevét veszi fel, és az apja tisztességtelen ügyleteihez nem lesz többé köze.

Arkim anyja, Zara egy arab államnak, Al-Omarnak egyik vagyonos családjából származott, amerikai egyetemen tanult, és ott ismerkedett meg Saul Marksszal, aki elcsábította. Zara naiv volt, és ártatlan, s amikor rádöbbsent, hogy teherbe esett, a jóképű, karizmatikus amerikai fiatalembernek már új barátnője volt. Hajlandónak mutatkozott ugyan gyerektartást fizetni, de nem tartotta a kapcsolatot a terhes Zarával, aki később belehalt a szülésbe. Mivel a lány al-omari családja nem érdeklődött a gyerek után, Saul Marks kénytelen-kelletlen magához vette a kisfiút.

Arkim életét ezek után bébiszitterek és angol internátusok végeláthatatlan sora fémjelezte. A vakációkat mindig az apjával és állandóan változó, a pornóiparban dolgozó szeretőivel töltötte. Később aztán egyikük veszedelmes érdeklődést mutatott Arkim iránt, és olyan leckét adott neki, amit soha nem fog elfelejteni.

Amikor egy héttel ezelőtt az évtized esküvője botrányba fulladt, Arkim fáradozásai, hogy az apja pornóbirodalmától elhatárolódjon, meghíúsultak.

És mindez a vörös hajú boszorkány miatt!

Aki elvárásolta. Az első pillanattól fogva. Olyan ártatlannak látszik, mint egy iskolás lány – megközelíthetetlen, a haja szigorú kontyba fogva, az arca természetellenesen sápadt...

Persze a szemérmes, illedelmes külső csak látszat, mert mindenáron meg akarta akadályozni a húga házasságát.

Hogy túltegye magát a szégyenletes és kínos eseményen, Arkim élvezettel színezte ki maga előtt, hogyan fog bosszút állni Sylvie Devereux-n.

Hónapok óta nem tudta kiverni a fejéből a lányt, álmatlan éjszakáin a legvadabb, erotikus fantáziák kínozták. Miközben az édes kis Sophie vőlegénye volt.

Egyébként Sylvie nemcsak vele űzött gonosz játékot, hanem a húgával is, aki vigasztalhatatlan, de remélhetőleg készen áll arra, hogy egy második esélyt adjon neki.

Sylvie Devereux templomban elmondott szavait sohasem fogja elfelejteni: „Ez a férfi lefeküdt velem!”. És miért jött ettől igazán dühbe? Mert nem feküdtek le! A lány egyszerűen hazudott. Biztos lehetett benne, hogy ezzel jóvátehetetlen károkat okoz neki.

Nos, rendben. Ha le akar feküdni vele, hát tessék! Amíg rá nem un, és vissza nem küldi a könnyűvérű nők világába, ahová tartozik.

De ettől a bosszútól távol tartja a pletykaéhes nyilvánosságot és a bulvársajtót. Ő makulátlanul fog kijönni a történetből.

Sylvie megbabonázva nézett ki a magángép ablakából az alatta elterülő, végtelen sivatagra. Akár egy fantasztikus filmben, úgy rajzolódott ki a horizonton a hőségben reszkető csupa acél és üveg felhőkarcolók.

Al-Omar fővárosa: B'harani.

A Közel-Kelet ékkövének is nevezik.

A haladó szellemű államot egy modernül gondolkozó, erőskezű uralkodópár kormányozta. A repülőn talált magazinban Sylvie olvasott róluk egy cikket. A címlapkép Sadiq szultánt, a feleségét, Samiát és két aranyos kisgyereket ábrázolta.

A ragyogó szépségű Samia szultána fiatalabb volt, mint Sylvie, és a fotón a férje olyan szerelmes szemmel nézett rá, mintha nem lenne rajta kívül nő.

Valaha az ő apja is így nézett az anyjára...

Sylvie bánatosan elmosolyodott. Időközben Sadiq szultán feddhetetlen ember lett, de a lány még jól emlékezett rá, hogy törzsvendége volt a L'Amour Revue-nek, és hol az egyik, hol a másik sztárocska ágyában aludt.

Vele persze sohasem. Sylvie, miután lejött a színpadról, átöltözött, hátrafogta a haját, és minden alkalommal észrevétlenül elsurrant gyönyörű kolléganői mellett. Ami miatt a lányok szakadatlan gúnyolódásának céltáblája lett. „Sylvie nővérnek” csúfolták, mert inkább hazament, hogy egy jó könyvvel a kezében kényelembe helyezze magát, mint hogy a gazdag vendégekkel bárókba járkáljon.

– Miss Devereux? Mindjárt leszállunk.

Sylvie a sötét szemű, fekete hajú, csinos utaskísérőhöz fordult, és viszonzta a mosolyát. Akaratlanul is eszébe jutott a férfi, aki két héttel ezelőtt a szó szoros értelmében lerohanta, miután ő a nyilvánosság előtt megszégyenítette.

Fenyegető, engesztelhetetlen, szinte sátáni arckifejezéssel indult el a templomban feléje. A mostohaanyja azonban gyorsabb volt, és akkora pofont kevert le neki, hogy felrepedt Sylvie szája. Még mindig fáj a helye, ha a nyelvvel megérintette.

Lelki szemei előtt feltűnt a húga arca – sápadtan, könnyesen, tágra nyílt szemmel. Döbrentnek tűnt. És megkönnyebbültnek. És ez megérte a kínos szereplést. A húga nem a megfelelő feleség Arkim al-Sahid számára.

Ám Sylvie nem igazán tudta kiélvezni a diadalát. Maga sem értette, miért volt olyan fontos neki, hogy megakadályozza az esküvőt.

Arkim az egyetlen férfi, akinek sikerült lerombolnia a saját maga köré épített falat. Megnyílt előtte, ahogy még senki előtt – a foglalkozását tekintve ez egy vicc! –, de a férfi eltaszította magától. Inkább a szép, szőke húgát választotta, akit az apjuk is feltétel nélkül szeretett. Mert ő, ellentétben Sylvie-vel, nem emlékeztette folyton imádott első feleségére...

Sylvie bekötötte magát, és elfojtotta a fájdalmas emlékeket. Jobb, ha előretekint.

De mi vár rá?

A revü többi szereplőjével együtt egy dúsgazdag sejk születésnap partiján bemutatnak egy magánelőadást. És mivel a többiek már korábban elrepültek, ő egy magángépen követte a csapatot.

Az ilyen felkérések nem voltak szokatlanok. A revü bejárta az egész világot, sőt egy nyáron át Las Vegasban is szerepeltek.

Most várja a többi lány, hogy bemutassák a show-t.

Aztán hamarosan repül haza.

Sylvie-nek feltűnt, hogy a város határán kívül landoltak. Ameddig a szem ellátott, végtelen homoktenger vette őket körül. A repülőtér nem látszott különösebben forgalmasnak. Csak néhány épület és egyetlen leszállópálya, állapította meg Sylvie megrökönyödve.

Mihelyt a kis gép megállt, a kabin ajtajához vezették. Forró sivatagi levegő csapta meg az arcát, alig tudott lélegezni. Másodpercek alatt kiverte az izzadság.

Ennek ellenére feszülten várta, mi fogadja a sivatag végtelen kék ege alatt.

Még sosem járt ilyen távoli országban, de a zűrzavaros hetek után a látvány megnyugtatóan hatott rá.

– Miss... a kocsija készen áll.

Sylvie a kifutópálya irányába nézett, ahol a sofőr kitárta egy elegáns, fekete limuzin ajtaját. Turbánt meg jellegzetes hosszú köntöst viselt. A lány furcsán érezte magát farmernadrágjában, pólójában és lapus sarkú szandáljában.

Valaki betette a bőröndjét a csomagtartóba, és ő hálásan elmosolyodott, amikor a sofőr intett, hogy üljön be.

Sylvie aligvárta, hogy egy hűs, klimatizált helyiségbe érjenek. Mihelyt a kocsiját becsapódott, minden egyszerre történt: a zár kattant, a sofőr becsusszant az első ülésre, és az elválasztófal hangtalanul felemelkedett.

Sylvie rémülten állapította meg, hogy nincs egyedül a hátsó ülésen.

– Remélem, kellemes utad volt.

Ezt a mély hangot bárhol felismerte volna. Sylvie oldalra kapta a fejét.

A másik sarokban ott ült Arkim al-Sahid. A lánynak egyszerre volt melege, és fázott. Alig kapott levegőt, egyetlen szó sem jött ki a száján.

A férfi most is elegáns öltönyt viselt, mintha Párizsban vagy Londonban lennének, és nem az elviselhetetlenül forró sivatag közepén.

Arkim diadalittasan nézett rá.

Tényleg azt hitted, megbocsátja neked, hogy botrányt csaptál? – kérdezte Sylvie-től egy belső hang. Arra számítottál, hogy büntetlenül megúszod?

Arkim szótlanul levette a lány napszemüvegét, és eltette. Sylvie zavartan hunyorgott, és a férfira nézett. Sötét, hátrafésült haj, éber szempár, markáns pofacsontok, sasorr...

És az a száj, amely annak idején úgy elgyengítette!

Arkim gúnyosan mosolygott. Bosszúvágyon.

Aztán megkérdezte:

– Mi van, Sylvie? Csalódott lennék, ha a következő két hétben nem tudnád használni a nyelvedet.

Arkim szíve hevesebben vert, amikor Sylvie farmerban és pólóban lesétált az utaslépcsőn. Vörös haja ragyogott az Arab-öböl fölött lebukni készülő nap fényében. Hatalmas szemével – az egyik kék, a másik zöld – még talányosabbnak, még titokzatosabbnak tűnt.

Sylvie végre összeszedte magát.

– Hol van a többi lány?

Arkim elfojtotta a lelkiismeret-furdalását, és az órájára pillantott.

– Valószínűleg épp táncolnak Abdel al-Hani sejk egyik kormánytagjának a születésnap partiján.

Holnap pedig az első géppel visszarepülnek.

Sylvie elsápadt.

– Hogyhogy én nem vagyok velük? Mi az ördög folyik itt?

Arkim hátradőlt az ülésen. Sylvie most ott van, ahol ő akarja, hogy legyen.

– Akár hiszed, akár nem, én is sejk vagyok. A szultán régen iskolatársam volt, és ő maga adományozta nekem ezt a címet. De maradjunk a témánknál! A kis jelenet a templomban nem marad következmények nélkül. Meg kell fizetned érte.

Észrevette, hogy Sylvie keze remeg, de a részvétet nem engedhette meg magának. Ez a boszorkány megérdemli a büntetését.

– És? Elraboltál?

Arkim látható élvezettel pöckölt le a zakójáról egy képzeletbeli porszemet.

– Nevezd nyaralásnak. Önként jöttél ide, és bármikor elmehetsz. De nem lesz könnyű, mert itt se tömegközlekedés, se térerő nincs. Tehát meg kell várnod, míg én elviszlek innét. Két hét múlva.

Sylvie keze ökölbe szorult az ölében.

– Ha muszáj, gyalog átvágok a sivatagon.

Arkim elmosolyodott.

– Éppenséggel megpróbálhatod, de huszonnégy óráig sem bírnád. Még a helybeliek számára is a biztos halált jelentené. Megölne a hőség.

Nem szabad kimutatnia a félelmét! – bátorította magát Sylvie.

– És az állásom? Visszavárnak. Elvégre a szerződés egyetlen fellépésre szól.

Arkimnak arcizma sem rándult. Sylvie a legszívesebben felképezte volna.

– Nem kell aggódnod az állásod miatt. A főnöködet nagylelkűen kárpótoltam, amiért kiesel a munkából. Olyan nagylelkűen, hogy elkezdheti az évek óta esedékes felújításokat. A bőkezű adományomnak hála az átalakítások idejére a színházat egy hónapra bezárják.

Sylvie most már pánikba esett. Tudta, hogy Pierre már évek óta tervezte a renoválást, de hiába könyörgött a bankoknak kölcsönért. Ez most ideális időpont, mert még nem kezdődött el a turistaszezon.

– Pierre egyetlen lányt sem... egyetlen lányt sem küldene ide egyedül – hebegte. – Ha nem megyek vissza, botrányt csap, nem számít, mennyi pénzt kínáltál neki.

Arkim csak hűvösen mosolygott.

– Pierre sem jobb másoknál. A nagy pénz elvarázsolja. Azt hiszi, hogy te itt táncórákat adsz egy sejk lányának és a barátnőjének. A jó Pierre-nek nem kell tudnia, hogy ehelyett nálam vagy.

Sylvie összefonta a karját a melle előtt.

– Ez meglep – jegyezte meg gúnyosan. – Azt hittem, hogy az erkölcsi törvényeid nem engedik meg, hogy ilyet tegyél.

Arkim már nem mosolygott.

– Ha akarok valamit, figyelmen kívül hagyom az erkölcsi szabályokat, és téged akarlak.

A nyílt hadüzenet hallatán Sylvie-nek egy pillanatra elállt a lélegzete.

– Gondolhattam volna, hogy lelkiismeretlen alak vagy. A szó szoros értelmében megvásároltál, akár egy ringyót.

– Ugyan már... mindketten tudjuk, hogy ez meglehetősen közel áll az igazsághoz – felelte Arkim negédesen.

Sylvie képtelen volt tovább uralkodni magán. A férfira rontott, hogy felképezje, de az megragadta a csuklóját, és magához rántotta.

A pánik és felháborodás ellenére mintha áramütés érte volna a lányt.

– Engedj el!

Ám Arkim továbbra is erősen szorította a kezét, és Sylvie rájött, hogy tényleg dühös.

– Eszemben sincs, kedvesem! Valamit még be kell fejeznünk, addig nem hagyhatod el ezt a helyet.

Sylvie-nek eszébe jutott az apja kertjében lejátszódott jelenet, amikor Arkim magához

szorította, aztán meg kíméletlenül ellökte.

– Ezt meg hogy értsem?

Először változott meg Arkim arckifejezése, és ettől a nézéstől a lánynak elszorult a gyomra.

– Hogy le fogok feküdni veled, újra és újra, míg rád nem unok.

Végre Sylvie kiszabadult a férfi szorításából, és a lehető legtávolabb húzódott tőle.

– Nem akarok tőled semmit – sziszegte reszketve. – Amint megáll az autó, kiszállok, és ebben nem akadályozhatsz meg.

Arkim derűsen nézte.

– Valahányszor egymás mellé kerülünk, bebizonyítod nekem, hogy mennyire kívánsz. Kár vitatni. A célállomásunkon pedig nincs közlekedés.

– Hiszen ez nevetséges! Nem kényszeríthetsz olyasmire, amit nem akarok.

Arkim furcsa tekintettel fürkészte, és ettől Sylvie-nek arcába szökött a vér.

– Nem lesz rá szükség, hogy erőszakot alkalmazzak.

A lánynak eszébe jutott az apja dolgozószobájában lejátszódott, megalázó jelenet.

– Ebből is látszik, mennyire nem érdekel a húgom. Ha fájdalmat okozol nekem, akkor neki is fájdalmat okozol.

– Hogy én okozok fájdalmat a húgodnak? Te voltál az, aki a nyilvánosság előtt megszegényítetted. Sylvie hirtelen észrevett valamit a távolban, ami elvonta a figyelmét.

Arkim követte a tekintetét.

– Itt vagyunk.

A kis repülőtéren egy elegáns, fekete helikopter állt. Sylvie az önvédelmi tanfolyamra gondolt. Semmi esetre sem szabad megengedni, hogy a támadó másik helyre csalja az áldozatot, magyarázta az oktató, mert akkor drámaian csökkennek a túlélés esélyei.

Persze az illető nem emberrablásról beszélt.

Arkim valószínűleg nem fog tettelesen fellépni vele szemben, de ha most ő felszáll a helikopterre, akkor a menekülés esélyei gyakorlatilag a nullára csökkennek, gondolta Sylvie.

A kocsi megállt, és a férfi ránézett.

– Kiszállni!

A lány határozottan megrázta a fejét.

– Az autóban maradok, és vissza akarok menni a repülőtérrre vagy B'haraniba. Biztosan érdekes város, szeretném meglátogatni.

Arkim most feléje fordult.

– A kocsi sofőrje csak arabul beszél, és kizárólag az én utasításaimnak engedelmeskedik. Senki másnak.

Kérlelhetetlen arca elárulta, hogy nem lehet alkudozni vele. Ezt a kört ő nyerte...

– Hová akarsz vinni? – kérdezte Sylvie óvatosan.

– A sivatagi erődítményembe, amely B'haranitól északra található, a burquati határtól százhatvan kilométerre. Merkazad több mint kilencszáz kilométerre nyugatra esik tőle.

Most, hogy nagyjából tudta, hol van az a hely, Sylvie egy kicsit megnyugodott. Hirtelen eszébe jutott valami.

– Biztosan azzal a feltétellel adtad oda Pierre-nek a pénzt, hogy én elvállalom a tánctanítást, ugye?

Arkim bólintott.

– Szabályos üzleti szerződés volt.

Sylvie a legszívesebben megmondta volna, hová dugja az üzleti szerződését, de uralkodott magán. Egyelőre nincs más lehetősége, engednie kell.

– Ha már... azon a helyen leszünk, nem fogsz olyasmire kényszeríteni, amit nem akarok?

Arkim elégedettnek tűnt.

– Nem, semmire sem kényszerítelek.

Sylvie-t dühítette a férfi önelégült modora, ennek ellenére derűsen mosolygott rá.

– Az utóbbi időben annyit dolgoztam, hogy megérdemlek egy ingyen luxusnyaralást. Kevésbé

örvendetes, hogy a társaságodban kell eltöltenem, de biztosan megtaláljuk a módját, hogy kitérjünk egymás útjából.

Arkim érzékeny elmosolyodott.

– Várd ki a végét!

Sylvie még sohasem utazott helikopteren. Elbűvölve figyelte a végtelen homoktengert. Milyen kalandra vállalkozott?

Kis idő múlva Arkim a fejhallgatóján át közölte:

– Lent balra van az erődöm.

Amikor Sylvie az adott irányba nézett, szó szerint elállt a lélegzete. Erőd? Ami alattuk feküdt, inkább egy okkersárga arab palotának tűnt vastag falakkal és lapos tetőkkel. A kerítésen belül dús virágzó kertek látszottak, és a távolban ott csillogott az Arab-tenger. Sylvie mintha *Az Ezeregyéjszaka meséiben* találta volna magát.

A helikopter leereszkedett egy sík területre az erőd falai előtt, amely közelről még nagyobbnak és lenyűgözőbbnek hatott.

Turbános férfiak markolták erősen hosszú köntösüket, mert a helikopter felkavarta a homokot és a levegőt. Végre leálltak a rotorok, és Arkim kiszállt. A férfiak közelebb jöttek. Sylvie érdeklődve figyelte, hogy Arkim milyen szívélyesen köszönti az embereket arabul.

– Kiszállás! – kiáltotta aztán oda neki. – Sajnálom, de a helikopter nélküled repül vissza.

Sylvie idegesen próbálta kicsatolni az övét, és dühösen eltolta Arkim kezét, amikor segíteni akart. Miután végre kiszabadította magát, jólesően nyújtózott egyet. A férfi figyelmét nem kerülte el, ahogy a póló megfeszül a mellén.

Hamarosan a lány egy kicsit bizonytalanul ott állt a sivatag hepehupás talaján.

Fehér ruhás alkalmazottak siettek oda hozzájuk, a csomagjaikat egy kicsi járműbe tették, miközben Arkim egy könnyű elektromos homokfutóhoz vezette Sylvie-t, és intett, hogy szálljon be.

A lány habozva engedelmeskedett. Most már tényleg a férfi foglya!

Arkim becsúszott a volán mögé, és elindultak az erődítmény nyitott kapuja felé. Levegős, parkosított udvarra értek, a közepén szökőkutakkal.

Amikor a jármű megállt, Arkim segíteni akart Sylvie-nek a kiszállásnál, de a lány nem mozdult a helyéről.

A férfi gúnyosan elmosolyodott.

– Isten hozott a házamban! – szólt eltúlzott kedvességgel. – Remélem az itt-tartózkodásod... kellemes lesz.